

ရွှန်းရေမီး

အောင်ကျော်စိုး.၏ ပုံနှိပ်ကဏ္ဍ

L နှစ်

“ဟယ်လို ... တွီး ... တွီး”

“ဟာ ... လုပ်ပြီ ... လုပ်ပြီ။ ဟိုဘက်ခန်းက သလင်းဂွီဂွမ်လုပ်ပြီ”

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ မိုးယုပိုင်၊ သလင်း ဘာဖြစ်တယ်”

“သလင်းဂွီဂွမ်လေ၊ သူက ဆီလင်းဒရွန် မဟုတ်ဘူး ၊ ဆိုလိုက်ရင် ကီးတခြား လူတခြား တဂွီဂွီ တဂွမ်ဂွမ်နဲ့ တကယ် သလင်းဂွီဂွမ်ပဲ”

“ဟား ဟား ... သလင်းဖြူ ကြားရင်တော့ သူ့ရဲ့ ဝက်ခြေထောက်ကို ပိုတုတ်လာအောင် ခြေဆောင့်စိတ်တိုလိမ့်မယ်”

“သူ့အသံ ကြားရတာထက်စာရင် သူ စိတ်တိုတာ ခံရတာကမှ ကောင်းဦးမယ်”

“သလင်းဖြူ တစ်မနက်လုံး ငြိမ်နေတာကွ၊ အခု မင်းလာလည်တဲ့ အချိန်ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်”

“အေးကွာ ... ငါ့ကိုက သူနဲ့ ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်နေတာပါ”

တကယ်ပါ၊ သူ ရာဇဆီကိုလာလည်တိုင်း သလင်းဖြူအသံနှင့် ဖူးစာ ဆုံရတာပင်။ သလင်းဖြူကလည်း သူလာတဲ့ အချိန်မှ ရွေးဆိုနေသလား ထင်အောင် တိုက်ဆိုင်လှသည် ။

ဘာဆိုတာလဲဆိုတော့ ကာရာအိုကေဆိုတာပါ၊ ဆိုတာမှ သူတစ်ခန်း

တည်းတင်မက ပတ်ဝန်းကျင်ပါ ကြားရအောင် volume ကိုမြှင့်ပြီး ဆိုတာ၊ သူမအသံက ပြာအက်အက်နှင့် ဆိုလိုက်တော့ ဆီလင်းဒီရွန်သီချင်းတွေချည်း။ နားထဲကြားရတာ ဘယ်တော့မှ အဆီအငေါ့မတည့်ပါ။

မိုးယုပိုင်လို မြူးဇစ်သမားက ပိုဆိုးသည် ။ ဒီလိုကီးကြောင်မျိုးကို ဘယ်လိုမှ ခံစားလို့ မရ။

သူမအသံကို စပြီးကြားဖူးတဲ့ နေ့ကဆို ...

“အဲဒါပဲ မိုးယု ... အဲဒါပဲ၊ အဲဒါ ငါပြောတဲ့ သလင်းဖြူရဲ့ အသံပဲ”

သူ ဒီအခန်းကို မလာခင်ကတည်းက ရာဇက ကြိုပြီး Report တင်ထားသည် ။ သလင်းဖြူတဲ့ ချစ်စရာကောင်းသော်လည်း အသံအားဖြင့် မကြာခဏ နှိပ်စက်တတ်သည် တဲ့ ၊ ရာဇက အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်လို့ အမွေတွေ လွှဲပြောင်းခံထားရသော မိဘမဲ့သူဌေးပေါက်စပေါ့၊ ပြီးတော့ ဂီတကို လွတ်လပ်စွာ ရူးသွပ်နိုင်ရန် ဒီတိုက်ခန်းကိုဝယ်ပြီး ဒီအခန်းမှာ တူရိယာတန်ဆာပလာမျိုးစုံဖြည့်ကာ အိမ်တွင်းပုန်း တီးဝိုင်းကလေး ဖွဲ့စည်းထားတာ။

ခုတော့ ဟိုဘက်ခန်းက မဂ္ဂီဂွမ်နဲ့ လာတိုးပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ရှိပြီးသား feeling လေးတွေပါ ပျောက်သွားတတ်သည် ။

ဒါတောင် သူက တစ်ခါတလေ လာလည်လို့ ပါ၊ ဒီမှာ အမြဲနေသော ရာဇတော့ ဘယ်လိုနေသည် မသိ။

သူ့မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြီး ...

“ငါ့ Feel လေးတောင် ပျောက်သွားပြီ။ မင်းကို သနားတယ် ရာဇရာ”

“မသနားနဲ့ ကိုယ့်လူရ၊ ငါကပျော်နေတာ”

“ဗုဒ္ဓေါရေ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ အဲဒီ သလင်းဖြူမှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမ လေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူလေးမျက်နှာနဲ့ သလင်းဖြူအသံကို ငါ ခံ စားပေးနိုင်သွားတယ်”

“ဘာမှ လည်း မဆိုင်ဘူး၊ နေပါဦး ... မင်းပြောတော့ သလင်းဖြူက ဝတုတ်ကြီးဆို”

“အရပ်ငါးပေလောက်ကို ပေါင်ချိန်က ခန့်မှန်းခြေ တစ်ရာတစ်ဆယ် လောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုသတ်မှတ်မလဲ”

“ဟာ ... ပုကလည်း ပုသေးတယ်၊ စည်ပိုင်းရှိတ်ခဲပေါ့”

မိုးယုပိုင်ရော ရာဇပါ အရပ်က ငါးပေဆယ့်တစ်လောက်ရှိတာမို့ သ လင်းဖြူရဲ့ ငါးပေဆိုသော အရပ်ကလေးဟာ သူတို့ အတွက်တော့ ဂျပူ။

ဟိုဘက်ခန်းက ဖက်တီးမကတော့ “My heart will go on” နှင့် Titani c ဇာတ်ကား ရိုက်နေပြီလားမသိ။

ထိုစဉ်ခဏမှာ ပဲ မီးပြတ်သွားသည် မို့ တစ်ဖက်ခန်းက အသံကလည်း တုံးတိတ်နှင့် ရပ်တံ့သွားပြီ။

“ဟဲ ဟဲ ... ကံတရားက ဒီနေ့ ကိုယ့်ဘက်မှာ ရှိနေပုံပဲကွ”

ရာဇက ဂီတာကို ကြိုးညှိနေရာမှ ..

“သူ့ညီမလေးကတော့ အမှန်အကန်လေးကွ”

“အရပ်အမြင့်က ငါးပေခြောက်လား”

“ငါးပေပဲ”

“ထပ် ... တော်ပါပြီ၊ စိတ်ကုန်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ တော်တော် ချစ်စရာကောင်းတာကွ၊ ကလေးလေးလိုပဲ”

ရာဇနှင့် သာ ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးနေရတာ ထိုဖက်တီးမ သလင်းဖြူ ကိုရော အငယ်မ မြမနီကိုရော သူ မတွေ့ဘူးသေး။

“ငါ မနီကို ဘယ်လိုလိုက်ရမှန်းမသိဘူး”

“လိုက်ကို လိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ... သူ့အချစ်ကို ရကိုရစေရမယ်လို့ ကြိုးဝါးထားတာ”

“ဟိုဘက်ခန်းနဲ့ ဒီဘက်ခန်း ဇာတ်လမ်းပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ မနီက ခပ်တည်တည်လေးကွ၊ သလင်းကတော့ သဘော ကောင်းပုံပဲ၊ သူ့ကို အရင်ဝင်မှ ရမယ်”

“ဂွီဂွမ်ကိုတင် စိတ်ကုန်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ လိုအပ်နေတာကိုး”

“ထားပါ ... ဒါနဲ့ မင်း ဆိုင်မလာတာ ကြာပြီနော်”

“မင်းရှိတာပဲ”

“ဪ ... တော်တော်ကောင်းတဲ့ ကောင်ပဲ၊ ခုတောင် ဇော်ရစ်လာလို့ ခဏဆွဲစေခဲ့ရတာ၊ ငါ့မှာ မင်းနဲ့ ဇော်ရစ်မလာရင် ဘယ်မှ လစ်လို့ မရ တော့ဘူး”

“မလစ်နဲ့ ပေါ့ကွ၊ မင်းက YGN Chat Room ထဲဝင်ပြီး ကြူကြူမွှေး နေရရင် ထမင်းဟင်းမေ့နေတာကိုး”

“ဒါပေမဲ့လည်း ကြာလာတော့ ပျင်းတယ်ကွ”

သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရှိသည် ။ ဇော်ရစ်၊ ရာဇနဲ့ မိုးယုပိုင်တို့

သုံးယောက်က တက္ကသိုလ်မှာ တစ်မေဂျာတည်းတက်ရင်းမှ ခင်လာတဲ့ ကြီးပေါင်းသူငယ်ချင်းပေမယ့် တော်တော်လေးကို စိတ်တူကိုယ်တူ ခင်လာကြတာမို့ ကျောင်းပြီးပေမယ့်လည်း နောက်ပိုင်း ဆက်တွဲဖြစ်ကြသည်။ ။

ရာဇက ငယ်စဉ်ကတည်းက မိတဆိုး၊ ကျောင်းနောက်ဆုံးနှစ်မှာ ဖခင်ကပါ ဆုံးပါးသွားပြီး ဘဝကို အထီးကျန်စွာ တစ်ယောက်တည်း ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့သူ။ သူ့ဖခင်လက်ထက်က ထောင်ထားသော အဝေးပြေးကားလုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ရင်း သူတို့ သုံးယောက်ပေါင်းကာ Cyber Café တစ်ခု ဖွင့်ထားခဲ့သည်။ ။

ဇော်ရစ်ကလည်း သူ့မိဘရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ရင်း တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဆိုင်ကို ရောက်လာတတ်သည်။ ။

ဆိုင်မြဲတဲ့ ဆိုင်စောင့်နတ်ကတော့ မိုးယုပိုင်ပင်။ ခြေမြဲရခြင်း အကြောင်းအရင်းကလည်း ရှိတာကိုး။ မောင်နှမတွေထဲမှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော မိုးယုပိုင်ဟာ ဖခင်က အစိုးရဝန်ထမ်း။ အစ်ကိုတစ်ယောက်က ဆရာဝန်။ အစ်မက အင်္ဂလိပ်စာကထိကဆိုတော့ အိမ်အလုပ်ကလည်း မယ်မယ်ရရ မရှိတာတစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ သူဟာ Chat Room ထဲဝင်ပြီး အနုအရွယ် အနုအလှလေးတွေ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ချီးရခြင်းကို အင်မတန်မှ ဝါသနာပါကာ အချိန်ပြည့် Chat Room ထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်တတ်တာတွေကြောင့် သူသာ ဆိုင်မြဲသူ ဖြစ်ရတော့တာပင်။

ကျန်နှစ်ကောင်က တခြားစီးပွားရေးတွေ ကိုယ်စီရှိနေပြီး သူတစ်ယောက်သာ ဒီဆိုင်တစ်ခုပဲ အလုပ်မယ်မယ်ရရရှိတာကြောင့် လည်း ပါသည်။ ။

“ဖြန်း”

“ဟာ ... လန့်လိုက်တာကွာ”

“မင်း ဘာတွေငေါင်နေတာလဲ”

“မငေါင်ပါဘူး”

“တစ်ခုခု ငေါင်နေပါတယ်”

“No! ငါ တွေးနေလို့ ပါ”

“ဘာတွေနေတာလဲ”

“ဪ ... မင်းတို့ နှစ်ကောင်က တခြားအလုပ်တွေရှိနေပြီး ငါက တော့ ဒီဆိုင်လေးက main job ဖြစ်နေတာကိုပြောတာပါ”

“မင်း တခြားတစ်ခုခုလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိလား မိုးယု”

“တခြား ... အင်း ... တခြားအလုပ် ဆိုရင်တော့ သေချာတယ်။ အဲဒီ တခြားအလုပ်က ဂီတပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ်၊ ငါကတော့ ဂီတကို တစ်ယောက်တည်း ... အင်း ... တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ သုံးယောက်တည်းပဲ ရူးသွပ်ချင်တယ်၊ ကိုယ်ပိုင်ဂီတလေးပေါ့၊ ပြီးတော့ ငါကလူသိရှင်ကြားတော့ မလုပ်ချင်ဘူးပေါ့၊ ဇော်ရစ်လည်း ငါ့လိုပဲ၊ ငါနဲ့ ဇော်ရစ်ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ဂီတနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မင်းပိုင်တယ် ၊ ငါတို့ ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ မင်းကို Supporting ပေးမယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ ငါ့အခန်းကိုလည်း မင်းလိုအပ်တဲ့ အချိန် အချိန်မရွေး သုံးနိုင်တယ် မိုးယု၊ မင်းရော ဇော်ရစ်ကိုပါ ငါ အခန်းသော့ ပေးထားတာပဲ”

“အေးပါကွာ ... ကျေးဇူးပါပဲ၊ ငါ့အိမ်က ငါ့ရဲ့ ဂီတကို လုံးဝခွင့်မပြုဘူးကွာ၊ အဲဒီတော့ မင်းတို့ ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ပဲ လှုပ်ရှားရတော့မှာ ”

“ရပါတယ်ကွာ”

သူက ဂစ်တာကို ကြိုးညှိရင်း ညကရေးထားတဲ့ သီချင်းကို လက်ကွက်စမ်းလိုက်သည်။ ။ ထိုခဏမှာ ပဲ မီးပြန် လာပြီး ဟိုဘက်ခန်း အသံကြီးကလည်း ဝှီခနဲ ဝှမ်ခနဲ ထွက်လာတာမို့ ...

“ကျွတ်”

မိုးယုပိုင်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အပေါ်ယံအရေပြားတွေ တွန့်လိမ်သွားသည်။ ။ နောက်ဆက်တွဲ ပြာအက်အက်အသံ စတင်လာရာ ...

“စိတ်ပျက်လိုက်တာကွာ”

ဂစ်တာကြိုးတစ်ချောင်း ပြတ်သွားသည်။ ။

*

“ငယ်လေး ... မလတ်ကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား၊ Please!”

“ကိုကြီးကို ဝင်ပို့ခိုင်းပါလားကွာ”

“ကိုကြီး Important case တစ်ခုရှိလို့ တဲ့ ၊ အချိန်မရလို့ မပို့နိုင်လို့ တဲ့ ၊ မလတ် ကားယူသွားရင်လည်း ငယ်လေးစီးစရာမရှိ ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ”

“ပြန်ကြုံရဦးမှာ လား”

“မကြုံနဲ့ အပြန် ကိုကြီး ဝင်ကြိုမယ် ပြောတယ်”

“အိုကေ ... လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူး”

မိုးယုပိုင်တို့ မိသားစုက စကားပြောရာတွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေးလေးစားစား ပြောတတ်သည် ။ မိုးယုပိုင်တစ်ယောက်သာ နည်းနည်းဂျစ်ချင်တာ။

မလတ်က ကျောင်းသွားမှာ မို့ ပန်းထိုးထားသော ရင်ဖုံးလက်တိုက လေးနဲ့ ခူးနားချိတ်ပါသော ချည်လုံချည်လေးကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားပြီး သူမရဲ့ သရီးစတက်ဆံပင်ကို ဆံထိုးဖြင့် လိပ်တင်ကာ ဆံထိုးထိပ်မှာ ခရစ်စတယ်တုံးကလေး တပ်ထားတာမို့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး လှနေသည် ။

ပြီးတော့ မလတ်က အခုခေတ်ပုံစံ အရပ်အမြင့်က ငါးပေခြောက်၊ အသားလေးက ဝင်းလဲ့လို့ ဝါသည့် အထဲမှာ ပါကာ ဘာပဲဝတ်ဝတ် စမတ်ဖြစ်နေသည်။ ။

Heel ခပ်မြင့်မြင့်တွေပဲ စီးတတ်သော မလတ်ဟာ မြန်မာမိန်းကလေးတွေထဲမှာ တော့ ရှားပါးပစ္စည်းလေးပေါ့။

ထိုသို့သော မလတ်ဟာ သူမပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း ပေါ်ပြူလာဖြစ်ပါသည်။ ။ ကိုကြီးပတ်ဝန်းကျင်က ဆရာဝန်ကိုကိုတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ လည်း ပေါ်ပြူလာဖြစ်သလို သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဇော်ရစ်နဲ့ ရာဇကဆိုလည်း တဖွဖွတသသ။ (သူ့ကိုစချင်တာလည်း ပါကာ ပိုသည်းပြတာပါ။) သို့သော် မလတ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားရှာပါ။ လူငယ်စကားနှင့် ပြောရရင်တော့ Heart မထိသေးပါပေါ့နော်။

“ငယ်လေး ဘယ်သွားမလို့ လဲ”

“ဪ ... ဆောရီး”

တွေးရင်း မောင်းလာတာ ကားလေးက ကျောင်းကိုကျော်သွားသည် မို့ ဂငယ်ကွေ့မှာ ပြန်အကွေ့ ...

“တီး ... ကျွီး ...”

တစ်ဖက်က ကားကလည်း သူ ကွေ့လိုက်သော ယာဉ်ကြောထဲကို မြှန်းဆို ဝင်လာတာမို့ ကမန်းကတန်း ဘရိတ်ခ်ကို နင်းလိုက်ရသည်။ ။

တစ်ဖက်ကားထဲမှ ပြည့်ဖောင်းနေသော လက်ဖမိုးလေးတစ်ဖက် ထောင်ပြသွားသည်။ ။

ဖြူဖြူနုနု ထိုလက်ဖမိုးကလေးပေါ်မှာ ရဲရဲတောက်နေသော လက်သည်းခွံငါးခုကို ထင်းထင်းမြင်လိုက်ရပြီး ထိုလက်ကလေးရဲ့

ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် သူ့ဒေါသတွေ ပြေလျော့သွားရတော့သည်။ ။

ကားနံပါတ်ကို အလိုလိုမှတ်မိသွားတာကတော့ ဦးနှောက်က မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာလား၊ ရင်ဘတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာမှုအား ကောင်းတာလား၊ ဘာလဲ သူမသိ။

“မလတ် ... ညနေ လာကြိုရမယ်ဆို ကြိုပြီးဖုန်းဆက်”

“အိုကေ ... ငယ်လေး”

မလတ်ကို ကျောင်းရှေ့မှာ ချပေးပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ သူမကားကို အရိပ်ယောင်တောင် မတွေ့ရတော့။

ထို့နောက် ကားကို သူ့ရဲ့ Cyber Café ကို မောင်းလာလိုက်ပြီး ဆိုင်မှာ ပဲ တစ်နေကုန် နေဖြစ်သည်။ ။

နွေလယ်ဘက်တွင် ရာဇ ခဏရောက်လာသည်။ ။

“ညကျရင် ငါ့အခန်းလာခဲ့ကွာ၊ ဇော်ရစ်နဲ့ လည်း ချိန်းထားတယ်”

“ဘာကိတ်”

“77 ကိတ်”

“မပြောလည်း နေကွာ”

“ဒါဆို မလာဘူးပေါ့”

“ဘယ်နှနာရီလဲ”

“ခွေးကောင်”

“ဟား ဟား ... ဒီလောက် မေတ္တာပို့နေပုံအရ ဒီည မင်းရဲ့ မြမနီ ပိုးပန်းရေးနဲ့ ပတ်သက်နေပုံပဲ”

“မင်း ဗေဒင်ဟောစားလို့ ရပြီ”

“So easy ပါကွာ၊ ခုတလော hit ဖြစ်နေတာက ဒီအကြောင်းအရာပဲ ရှိတာကိုး But, one table နော်”

“ရပါတယ်ကွာ”

“အေးပါ ... ငါ ဆိုင်ပိတ်တာနဲ့ လာခဲ့မယ်”

“ထပ် ... မင်း ဆိုင်ပိတ်မှာ က ဆယ်နာရီလေကွာ”

“အဲဒီအချိန်ထက် ကောင်းတာတောင် အဲဒီအချိန်လောက် မကောင်းဘူး မောင်ရ”

“ဒီအချိန်ဆို မနီက အိပ်မက်နှစ်ခုလောက် မက်ပြီးလောက်ပြီ”

“ဟာကွာ ... စောစောစီးစီး အိပ်ပျံ့မလား”

“သူတို့ အခန်းက ကိုးနာရီဆို မီးပိတ်နေပြီ ဆရာ”

“ဟွန်း ... Lazy Girl တွေ”

“မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ က မနက်ဆို အစောကြီးထတာ၊ မနက်ဘက်ဆို ငါးနာရီလောက်ထပြီး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တတ်တယ်”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ငါ အရင်တစ်ပတ်က ဝမ်းလျှောပြီး တစ်ညလုံး အိပ်မရတာလေ၊ သူတို့ အခန်းဘက်က အသံကြားရတာ၊ နောက်နေ့ စောင့်ကြည့်တော့လည်း ငါးနာရီထတာပဲ”

“လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တာ ဘယ်လိုသိလဲ”

“သူတို့ က ဝရန်တာမှာ ထွက်လုပ်တာကိုး”

“လုပ်စရာ ရှားလို့ ကွာ”

“ဪ ... စောစောစီးစီးဆိုတော့ ဝရန်တာက အောက်ဆီဂျင် လတ်ဆတ်နေတယ်လေကွာ”

“နေပါဦး ... မင်းရဲ့ မနီက တော်တော်လှလား”

“သိချင်ရင် ညနေ စောစောလာခဲ့”

“ဘာလဲ ... သူ့ကို စောင့်ကြည့်ရမှာ လား၊ ဝါသနာ မပါဘူး သူငယ်ချင်း၊ ကြုံမှ ပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တာကို ငါMovie ခိုးရိုက်ထားတယ် ... အဟီး”

“ဪ ... ဪ ... ဒီလိုလား”

“ငါ လိမ့်ပြီ၊ ညနေ လာခဲ့နော်”

“ဆိုင်ကို အခုပဲ ပိတ်လိုက်တော့မယ်လေ”

ရာဇက လက်သီးထောင်ပြပြီး ...

“အလုပ်ကို ကြိုးစားစမ်းပါ ယောက်ဖရာ”

မိုးယုထံမှ ဆဲသံက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်။ ရာဇကတော့ တဟားဟားရယ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ။

ညနေဆိုင်ပိတ်ချိန် ဆယ်နာရီမှ သူ့ဆီသွားဖြစ်သည်။ ။ ဇော်ရစ်က ရောက်နေပြီ။

ဝရန်တာထွက်ပြီး ဂစ်တာကြိုး စပြီးညှိသည်။ ။ ဇော်ရစ်က ဘာဂျာက လေးကိုင်ပြီး ပါးစပ်တပြင်ပြင်။

ရာဇက သူစပ်ထားတဲ့ သီချင်းအသစ်တစ်ပုဒ်ကို ပါးစပ်ဖြင့် မြေစမ်း ခရမ်းပျိုးပြီး၊ သူတို့ ကတော့ ရေလောင်းပေါင်းသင်ပေးမိကြသည်။ ။

တစ်ဖက်ခန်းက မီးမှီ တ်လျက်သား။ ဝရန်တာတံခါးကလည်း တုပ် တုပ်မျှပင်မလှုပ်။ နာရီဝက်။ ရာဇက လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ ...

“အစီအစဉ် နံပါတ်နှစ်”

ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို စိတ်ပါလက်ပါနှိပ်နေသည် ။ ခဏနေတော့ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ။

“ဖုန်းကလည်း ပိတ်ထားတယ်”

“ဟား ဟား ... မင်းဈေးဦးပေါက်ကောင်းတာပေါ့”

“မကျေနပ်ဘူးကွာ၊ ဆက်ကြိုးစားမယ်၊ ဒီည သူ သိကိုသိရမယ်”

ရာဇ ခေါင်းကုတ်ပြီး အကြံထုတ်နေသည်။ ။ မဟုတ်က ဟုတ်က ချော က်ချသည့် နေရာတွင် ရှေ့ဆုံးက နံပါတ်ကို ဦးထားတတ်သော ဇော်ရစ် က ...

“အခန်းဘဲလ်ကို သွားတီးမလား”

“သွားတီးပြီး ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ရည်းစားစကား သွားပြောရမှာ လား”

“ငတုံး... တီးပြီးတာနဲ့ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြေးပေါ့ကွာ”

“သူ့အိမ်ကလူကြီးတွေ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကုန်မှာ ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလိုကြီး မလုပ်ချင်ဘူး”

“မင်းက လိုင်းဖုန်းနံပါတ် မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

“ညံ့တယ်”

ရာဇ မှိုငြင်နေတာကို ကံတရားက မကြည့်ရက်ဘူးထင်ပါရဲ့ ။ တစ်ဖက်ခန်း ဝရန်တာတံခါး ပွင့်လာသည် ။

မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်လိုက်မိတော့ မြမနီရဲ့ အဖေကြီး။

ရင်ထဲ နည်းနည်းနင်သွားသော်လည်း ဂစ်တာသံ တဒေါင်ဒေါင်ဖြင့် စတင်အသံပေးလိုက်သည် ။

ဂစ်တာသံကြားတော့ အဘိုးကြီး ဒီဘက်လှည့်ကြည့်လာသည် ။ ပြီးတော့ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လိုက်ပြီး ဝရန်တာတံခါးကို ပိတ်လိုက်တာ တစ်ညလုံး ပြန်ကိုပွင့်မလာတော့။

စိတ်မရှည်တတ်သော မိုးယုပိုင်က အစောဆုံးဝင်အိပ်သည် ။ ဇော်ရစ်က ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ အိုစမာဗင်လာဒင်ကို သေနတ်နှင့် လိုက်ပစ်နေသည် ။ ရာဇ တစ်ယောက်သာ ပိတ်ထားသောဖုန်းကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ထိုင်ခေါ်နေသည် ။

အိပ်ပျော်နေသော မိုးယုနှာခေါင်းကို သွားပိတ်ပြီး ...

“ဇော်ရစ် ... ငါ ဒီည သူနဲ့ စကားပြောကို ပြောရမှ ဖြစ်မယ်”

မိုးယုက ရာဇကို လက်သီးဖြင့် တစ်ချက် ထထိုးပြီးပြန်အိပ်သည် ။

“ဟိုက ဖုန်းပိတ်ထားတာ ဘယ်လိုခေါ်မလဲကွ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဖုန်းက ဝင်သွားသည် ။

“ဇော်ရစ် ဖုန်းဝင်သွားပြီ”

“သူ့ဘဲနဲ့ ပြောမလို့ ဖွင့်လိုက်တာထင်တယ်”

“ပါးစပ်ပုပ်ကြီးကို Colgate နဲ့ တိုက်လိုက်ဦး”

“သန့်တယ်ကွ၊ Oral မှ သုံးတာ”

“ဟယ်လို”

“မြမနီလား”

“ဟုတ် ... ဘယ်သူလဲ၊ ဖုန်းသရဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မြားနတ်မောင်ရဲ့ တမန်တော်ပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မြားနတ်မောင်က ပြောတယ်၊ မင်း ဒီဖုန်းနံပါတ်ကိုဆက်လိုက်တဲ့ ၊ အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ပိုင်ရှင်ဆီ အလည်ရောက်နေတဲ့ မင်းနှလုံးသားကို တွေ့လိမ့်မယ်တဲ့ ”

“ဪ ... အရည်မရ အဖတ်မရ ကိစ္စလား”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ ဒီကိစ္စက Main subject ပဲ”

“ဟုတ်လား ... ဒါက ရှင့်အပိုင်းလေ၊ ကျွန်မကတော့လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အခု ကျွန်မ စာကျက်ရင်း စာနားမလည်တာရှိလို့ သူငယ်ချင်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးမေးမလို့ ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဖုန်းပိတ်ပေးပါလား”

“မင်းတက်နေတဲ့ English စာ သင်တန်းက စာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုယ် ရှင်းပြပေးရမလား”

“ရတယ် ... ဒါပဲနော်”

“Ok baby, so thank for receiving! ”

ဖုန်းလိုင်းက ပြတ်တောက်သွားပြီ။

“ဝါး”

“ကျေနပ်သွားပြီလား”

အိုစမာဗင်လာဒင်ကိုရှုံးနေသော ဇော်ရစ်က လှည့်မေးသည် ။

“အင်း ... အသံလေးကလည်း သာယာတယ်”

“အရူးစိတ်ချမ်းသာရင် တိုင်းပြည်တစ်ဝက် အေးချမ်းပါတယ်”

“ခွေးကောင်”

“ငါ့ကို ခွေးလို့ သတ်မှတ်ရင် မင်းလည်း ခွေးပဲ ဘုရားဒကာ”

စကားတတ်ပြီး စကားကတ်သော ဇော်ရစ်ကို အရင်စိတ်နဲ့ သာဆို နို့
င်အောင်ပြောလိုက်မိမှာ ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ညတော့ လျှော်လိုက်ပြီ။

အတွေးထဲမှာ ဒီည လ,သာနေသည် လေ။ ဒီတော့ဇော်ရစ်ကို ပိုးစိုးပ
က်စက် အလျှော့ပေးပြီး ဒရင်းဘက်ခ်ပေါ် ပစ်လွဲကာ ဂစ်တာကြိုးကို တ
စ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ဆွဲချလိုက်သည် ။

မိုးယုပိုင်က အိပ်ရင်းနဲ့ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေပြီး ပါးစပ်ကလည်း ယောင်နေ
သည် ။

စကားလုံးတွေက ချော်ရည်လောင်းထားသလိုပင်။ ဧကန္တ သူ့အိပ်မ
က်ထဲမှာ အင်ဂျင်နီယာဂျီလီ နှင့် များ Chat နေသလား မသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီညမှာ အရာရာတိုင်း သာယာနေသလိုပင်။

အိမ်ကနေ Cyber ကိုအသွား လှည်းတန်းမီးပွိုင့်မှာ ပိတ်မိနေတုန်း
တစ်ဖက်လမ်းကြောပေါ်မှ ကားနံပါတ်တစ်ခုက သူ့ရင်ကို
ဝုန်းဒိုင်းကြဲသွားစေသည်။ ။

ရဲရဲတောက် လက်သည်းပိုင်ရှင် လက်ဖမိုးဖြူဖြူလေးရဲ့ ကား။ သို့
သော် သူက ပြည်လမ်းကြောပေါ်မှာ ။ တစ်ဖက်ကားက အင်းလျားလမ်း
ကိုကွေ့ဖို့ ကွေ့ကြောယူကာ မကြာခင် ကွေ့ချသွားပြီး ဆီးရောင်ကားမှန်
တွေကြောင့် လက်ဖမိုးပိုင်ရှင်ရဲ့ မျက်နှာကို မတွေ့လိုက်ရ။

ကားကလည်း တော်တော်နှင့် ပွိုင့်မလွတ်တာကြောင့် သူမနောက်လို
က်မည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ပြီး မူလလမ်းကြောင်းပေါ်ပဲ ဦးတည်ကာ Cyb
er Café ကို ရောက်လာသည်။ ။

ထိုနေ့က တစ်ချိန်လုံး လက်ဖမိုးဖောင်းဖောင်းလေးကို မြင်ယောင်
နေမိသည်။ ။

ထို့နောက် ဆိုင်ကို ဇော်ရစ် ရောက်လာသည်။ ။ လက်ဖမိုးလေးရဲ့
ကားနဲ့ ပေါ့။ သူ ဇော်ရစ် ဆိုင်ထဲရောက်လာတဲ့ အထိပင် မစောင့်နိုင်ဘဲ
တံခါးဖွင့်ပြီး ကားနားရောက်သွားကာ ကားထဲကို ပြူးပြူးပြဲပြဲ ငုံ့ကြည့်
လိုက်မိသည်။ ။

“ဘာလဲ မိုးယုရာ၊ မပဋ္ဌာ လင်ပျောက်နေတာ ကျနေတာပဲ”

“ဟာကွာ”

မိုးယု မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ကာ ...

“ဒါ ဘယ်သူကားလဲ”

“ငါ့ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ရဲ့ ကား”

“ဖြူဖြူကားလား”

“အေးလေ၊ မင်း မမှတ်မိတာလား၊ ငါ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီကားနဲ့ လာဖူးတယ်လေ၊ ဒီနေ့လည်း သူ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု သွားစရာရှိလို့ ဆိုပြီး ကားချင်းလာလဲသွားတာ”

ဇော်ရစ်ကားက Mark II မော်ဒယ်လ်အမြင့်မို့ ပိုပြီးရုပ်ထွက်က လှနေသည် လေ။ ဒီကားကတော့ Saloon ကားလေးပါ။ ဒီတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ဇော်ရစ်ညီမက သူမ သွားစရာတစ်ခုခုရှိရင် ကားချင်းလာလဲတတ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဖြူဖြူက နာမည်ကသာ ဖြူဖြူ၊ အသားကတော့ ဇော်ရစ်ရဲ့ အမျိုးပီပီ ညိုချင်ချင် ရယ်ပါ။ ပြီးတော့ ဒီကားထဲက ထွက်လာတဲ့ လက်ဟာ ဖြူဖြူလက်တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ ဖြူဖြူက အသားညိုရုံတင်မက အနည်းငယ် ပိန်သေးတာမို့ သူမလက်ကလေးတွေကလည်း ခပ်သွယ်သွယ်ရယ်ပါ။

ကားတံခါးကို လက်ထောက်ပြီး ငိုနေသော သူ့ကို ဇော်ရစ်က ထူးဆန်းသလို ကြည့်လာသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိုးယု”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ အဲဒီတစ်ခုခုကလည်း ဒီကားနဲ့ ပတ်သက် နေပုံရတယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ တစ်နေ့တော့ ပြောပြမယ်ကွာ”

“ရပါတယ်၊ မင်း သွားစရာရှိရင် သွားလေ၊ ငါ ဆိုင်ထိုင်ပေးမယ်”

“မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်တော့ ထိုင်ပေးပါ၊ ငါ အပြင်မှာ ဆေးလိပ်ခဏသောက်ချင်လို့ ”

ဇော်ရစ်က မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဟာ တစ်ခုခု စိတ်ရှုပ်စရာရှိမှ ဆေးလိပ်သောက်တတ်ကြတာမို့လား။

ဆေးလိပ် တစ်ဝက်ကျိုးမှ အခန်းထဲဝင်လာသည်။

“မိုးယု ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ပါးပါးလေး ထိနေလို့ ကွ”

“မင်းဖားသားကြီး ကောပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ၊ မင်းကလည်း ကွာ လျှို့ပြန်ပြီ”

“ငါ့ကိုယ်ငါ မသေချာသေးလို့ မပြောတာပါကွာ”

“ဘာလဲကွ၊ ကောင်မလေးကိစ္စလား”

“အင်း”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊ ခုတလော ဘာတွေဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်းဝင်နေလဲ မသိဘူး၊ ရာဇ တစ်ယောက် ဖျပ်ဖျပ်လူးနေတာမှ မကြာသေးဘူး”

မင်းကပါ စလာပြန်ပြီ”

“မစပါဘူးကွာ၊ ဘယ်ကစရမှန်းကို မသိတာ”

“ဘယ်ကလဲ”

“မသိဘူး၊ ဘယ်သူလဲ မမေးနဲ့၊ ငါမသိဘူး၊ ဘာ data မှ ကို မရှိတာ”

“ဘာကြီးလဲကွ”

“အဲဒါကြောင့် စိတ်ညစ်နေတာ”

“မင်းဇာတ်လမ်းကို အစအဆုံး ပြောပြစမ်းပါကွာ”

မိုးယုပိုင်က လက်ဖမိုးတစ်ခုအကြောင်း တဖွဲ့တနွဲ့ နောက်ကြောင်း ပြန်လှန်နေလိုက်သည်။ ။

“အဲဒီလက်ကလေးက ...”

“တော်တော့ မိုးယု ... တော်တော့၊ မင်းဟာက အရည်မရအဖတ်မရ ဖြစ်နေပြီ၊ ရုပ်တောင်မမြင်ဘူးဘဲ လက်ကိုစွဲလမ်းနေရတယ်လို့ ကွာ၊ တကယ်လို့ ကွာ အဲဒီလက်ပိုင်ရှင်က မျက်လုံးပြူးပြူး သွားခေါခေါ တရုတ်မကြီးဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွ”

“အေး ... အဲဒါ မင်းညီမ ဖြူဖြူကို မေးကြည့်လေကွာ၊ သူ့သူငယ်ချင်း ဒါမှ မဟုတ် သူ့အသိတွေထဲမှာ အဲလိုလက်ပိုင်ရှင်မျိုးရှိတာ ဘယ်သူလဲလို့ မေးပေးကွာ”

“ဟာကွာ ... မင်းဟာက အပ်ပျောက်ရှာသလိုပဲ ဖြူဖြူက အပေါင်းအသင်း ဒီလောက်ပေါတာ”

“ငါ့အတွက် ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတာ၊ မကူညီချင်ဘူးလား”

“ကျွတ် ... မင်းကလည်း ကွာ၊ လက်ကြီးကို စွဲလမ်းနေရတယ်လို့ ၊

လက်လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိပါတယ်ကွာ၊ မင်းက မိန်းကလေးတွေရဲ့ လက်ကို သေချာမကြည့်ဘူးလို့ ပါ”

“ငါ အခုနောက်ပိုင်း ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီလိုလှတဲ့ သူကို မတွေ့သေးဘူး၊ မလတ် လက်လည်း ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင် မလှဘူးကွ”

“မင်းကလည်း ကွာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟိုနေ့က မလတ် လက်သည်းနီဆိုးနေတော့ ငါတောင် မေးမိသေးတယ်၊ မလတ် လက်လှအောင်ဘယ်လိုလုပ်ရလဲ ဆိုတော့ ...”

“မင်းကို ဘာပြန်ပြောလဲ၊ ငါ့ချစ်ချစ်က”

“ခွေးကောင် ... ဇော်ရစ်”

“ငါ့ကို ခွေးလို့ သတ်မှတ်ရင် မင်းလည်း ခွေးပဲ ဘုရားဒါယကာရေ၊ လူဆိုရင် လူလိုမြင်တယ်ဟ”

“အေးပါ ... ငါကတော့ မင်းကို ဘုန်းကြီးသင်္ကန်းနားခိုစားတဲ့ ဘုရားဒါယကာ မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

“ဝါးဟားဟား ... ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်း မလတ်က ဘာပြန်ပြောလဲ”

“လက်လှအောင် လက်သည်းနီဆိုး၊
လက်သည်းအရှည်ထားရုံကလွဲပြီး ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူးတဲ့ ၊ Hand Cream လည်း လူးရသတဲ့ ”

“မှတ်သားစရာကြီးပါလားနော်”

ဇော်ရစ်က ပြောင်ချော်ချော် လုပ်နေသည် ။

“ဇော်ရစ် ... လုပ်ပါကွ၊ မင်းညီမကို မေးပေးစမ်းပါ”

“ဟ ... ငါက ငါ့ညီမရှေ့ဆို ခပ်တည်တည်နေတာကွ၊ မမေးချင်ဘူးကွ၊ မင်းလည်း ဖြူဖြူနဲ့ ခင်တာပဲ၊ မင်းဘာသာမေး”

“ဟာ ... ငါက ကာယကံရှင်လေကွာ၊ မျက်နှာပူတာပေါ့”

“ငါကလည်း အစ်ကိုဆိုတော့ ပူတာပဲကွ၊ ဒီလိုလုပ် ... ဟိုကောင် ရာဇကိုမေးခိုင်း”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

စကားမဆုံးခင် ရာဇဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည် ။ အရေးထဲ သကောင့်သားဖုန်းက ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာအပြင်ဘက် ရောက်နေသေးသည် ။ တစ်ခါ နှစ်ခါ သုံးခါမြောက်မှာ တော့ ကံတရားက သူ့ကို ခွင့်ပြုလိုက်သည် ။

“ဟဲလို ... ရာဇလား ? ”

*

“အဲဒါပဲ ဖြူဖြူရာ၊ ဒီကောင် မျောက်ကြီးသစ်ကိုင်းလွတ်ဖြစ်နေလို့ ကူညီပါဟာ”

“ကိုမိုးယုက ဘယ်လိုလက်ပုံစံမျိုး တွေ့လိုက်လို့ လဲ၊ ဖြူသူငယ်ချင်း တွေ့ထဲမှာ အသားဖြူတဲ့ သူ သိပ် မပါဘူး၊ အလွန်ဆုံး ဝါဝါဝင်းဝင်း အဆင့်လောက်အထိပဲ”

“ဖြူဖြူနုနုလေးပဲ”

ရာဇဆီမှ အသံထွက်လာသည် ။

“ခရသင်းစွဲနေတာလားမှ မသိတာကွ”

“ဟိတ်ကောင်”

“ကဲပါ ... ဖြူ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်၊ ကိုမိုးယုလိုလူမျိုးနဲ့ တွေ့မှ ပဲ လက်ကို အသေးစိတ် အလှပြင်ရမလို ဖြစ်နေပြီ ... ဟိ ဟိ”

“ဟာဗျာ ... ဖြူဖြူကလည်း ”

“ဖြူက စတာပါ၊ ဖြူ စဉ်းစားပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ဖြူစဉ်းစားလို့ ရတာ နဲ့ ကိုမိုးယုကို အကြောင်းကြားပါ့မယ်”

“အိုကေ ဖြူဖြူ ... ကိုယ် ဖြူဖြူဖုန်းကို မျှော်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သို့သော်လည်း ဖြူဖြူဆီက ပြန် လာပြီး တစ်ပတ်ကြာသည် အထိ
တာမှ အဆက်အသွယ် မလုပ်ခဲ့ပါ။

ရာဇကလည်း သူ့ကားကိစ္စတွေနဲ့ မန္တလေးဆင်းသွားသလို၊ ဇော်ရစ်
ကလည်း သူ့အဖေ ခိုင်းသော ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ဗန်ကောက် ခဏသွားတာမို့
သူပဲ Cyber Café ကို ထုံးစံအတိုင်း ဆက်လက်တာဝန်ယူထားရသည် ။

သူ့ဟန်းဖုန်းကို ဆက်သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပမရောက်အောင် မနည်း
သတိထားနေရသည် ။

သို့သော် ဖြူဖြူကတော့ ဖုန်းမဆက်ဘဲ လူကိုယ်တိုင်ရောက်လာခဲ့သ
ည် ။

“ကိုမိုးယု”

“ဟာ ... ဖြူဖြူ ... လာ ... လာ၊ ကိုယ်က ဖုန်းဆက်မလားဆိုပြီး
မျှော်နေတာ”

“ဆက်မလို့ ဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဆိုင်ရှေ့ရောက်တာနဲ့ ဝင်လာတာ”

“အင်း ... အပူလား အအေးလား”

“ရှေ့ဆိုင်က မှာ ပေးမှာ မို့လား၊ နေပါစေတော့၊ ခုပဲ ကော်ဖီသောက်
လာလို့ ၊ ကိုမိုးယု ပြောတဲ့ လက်ပိုင်ရှင်မျိုး ဖြူသူငယ်ချင်းထဲမှာ လုံးဝမ
ရှိတာ သေချာတယ်”

သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ သဲထဲရေသွန်း၊ မသွန်တော့မသိ၊ သူ့ခေါင်းက
တော့ ငိုက်စိုက်ကျသွားရှာသည် ။

“ဒါပေမဲ့ ...”

သူ ချက်ချင်း ခေါင်းကို ပြန်မော့လိုက်သည် ။

“အဲဒါ ဖြူတို့ ကျောင်းက အစ်မတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ များ တယ်၊ အဲဒီ နေ့က မဟာတက်နေတဲ့ အစ်မတစ်ယောက် ဖြူကားနဲ့ ကားကြုံလိုက် လာတာ၊ သူပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟား ... တော်သေးတာပေါ့၊ ရေစုန်မျောပြီ ထင်နေတာ”

“ကိုမိုးယု တကယ်ကြီးလား”

“ဟာ ... တကယ် အတည်၊ ကိုယ် တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးခဲ့ပါဘူး”

“ဟုတ်မှာ ပါ၊ အဲဒါကြောင့် ဖြူ ကူညီတာပေါ့”

“သူက ဖြူတို့ ကျောင်းမှာ ဘာမေဂျာလဲ”

“မြန်မာစာက”

“ဪ ... နာမည်ကလေး တစ်ဆိတ်လောက်”

“ နေဦး.. အရေးကြီးတာ အရင်ပြောမယ်၊ သူက နည်းနည်းဝတယ် နော်၊ ကိုမိုးယုတို့ က Slim ကြိုက်ရင်တော့ မဖြစ်ဘူး”

“တော်တော် ဝလို့ လား”

“အင်း ... ခပ်ပြည့်ပြည့်လေးပါ”

“အင်း”

“ပြီးတော့ ရုပ်ကလည်း အချောစားထဲက မဟုတ်ဘူး ၊ သိတယ်မှတ် လား၊ အသားဖြူတော့ ကြည်ကြည်သန့်သန့်လေးဖြစ်နေတာ၊ မချောဘူး အဲလိုပုံမျိုး”

“အင်းပါ”

“ဖြစ်ရဲ့ လား”

“ကိုယ် ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဖြူဖြူ၊ ကိုယ် သူ့ကိုမြင်ဖူးချင်တယ်”

“ဒါဆို ဖြူတို့ ကျောင်းကို လာခဲ့လေ၊ သူ့ကိုပြမယ်”

“အင်း ... သူ့နာမည်က”

“မသိချင်နဲ့ ဦးလေ၊ ကိုမိုးယု သူ့ကိုတွေ့လို့ သဘောကျတယ်ဆိုမှ နာမည်ပြောပြမယ်၊ သူ့ရုပ်ကို မြင်ဖူးချင်လို့ တစ်ဖက်သတ် ကြည့်တယ်ဆိုတာတောင် လွန်လှပြီ၊ တော်ကြာ မြင်ဖူးတော့မှ မကြိုက်ဘူးဘာညာဆို နာမည်ကလည်း မလိုတော့ဘူးလေ၊ သိတယ်ဟုတ်”

“အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလောက်သိရတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ဖြူဖြူရာ”

“ရပါတယ်၊ ကိုကိုတောင် ဟိုမှာ ကြာဦးမယ်တဲ့ ”

“ဇော်ရစ်လား ... ရာဇလည်း မရှိဘူး၊ မန္တလေးဆင်းသွားတယ်”

“ကိုရာလည်း တွေ့နေပြီဆို”

“အင်း ... သူ့အခုဝယ်လိုက်တဲ့ အခန်းနဲ့ ကပ်ရပ်ကလေ”

“ကိုကိုတစ်ယောက်ပဲ နောက်ကောက်ကျနေတာပေါ့”

“မထင်ပါနဲ့ ကွာ၊ တော်ကြာမှ နောက်ကားကျော်တက်တယ် ကြားရမယ်”

ဖြူဖြူပြန်သွားတော့ နောက်တစ်နေ့ရောက်ဖို့ သူစိတ်မောနေမိသည်။
 ။ ဆိုင်ကို ခန့်ထားသော ကောင်လေးတွေနဲ့ ခဏထားခဲ့ပြီး ဖြူဖြူတို့ ရဲ့ ဒီ
 ဂုံတက္ကသိုလ်ကို လစ်ရမည်။

ဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေက သူ့ကို
ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ဖြင့် ကိုမိုးယု ထူးခြားနေတယ်ဟု တွေးနေကြမ

လားမသိပါဘူး။

အရေးထဲ ဆိုင်မှာ လာပြီး အားပေးနေကြ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ထို့ထက်ပို၍ တိတိကျကျပြောရပါလျှင် သူ့ကို နည်းနည်း Favour ပေးချင်ချင်ဖြစ်နေသော ကောင်မလေးပေါ့။

သူမ လာပြီဆို သူ အငြိမ်မနေရတော့။

“ကိုမိုးယု G-mail ဖွင့်လို့ မရဘူး”

“ကိုမိုးယု Friend Star ဝင်လို့ မရဘူး”

“ကိုမိုးယု Ear Phone က အသံမကြားရဘူး”

“ကိုမိုးယု YGN Chat Join ပေးပါ”

“ကိုမိုးယု”

“ကိုမိုးယု”

“ကိုမိုးယု ရေဆာလို့ ရေရှိရင် တိုက်ပါလား”

မိုးယု အလုပ်ရှုပ်သွားပြီး သူမက မိုးယု လုပ်ပေးမှ ကျေနပ်တာလေ။
အင်း ... ကိုယ်က ဆိုင်ရှင်ဖြစ်နေလို့ သာနော်၊ မဟုတ်လို့ ကတော့ ...။

“ဟဲလို ... ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“မနီလေးရယ် ... ကိုယ့်ဘက်ကိုလည်း တွေးပေးပါဦး”

“သေလိုက်ပေါ့”

“ရက်ရက်စက်စက်ကွာ”

“ဒီမှာ ကျွန်မ စာကျက်နေတာ၊ ရှင့်ဖုန်းလာမှာ စိုးလို့ ပိတ်ထားရင်လည်း တခြားဖုန်းတွေ လွတ်ကုန်ရော”

“တခြား ဘယ်ဖုန်း လာစရာရှိလို့လဲ”

“အရေးကြီးဖုန်း ရှိတာပေါ့”

“မနီ ချစ်သူဆီကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်”

“သိပ်ကို သေချာတာပေါ့၊ ကျွန်မတို့ မှာ ဒီအချိန်ပဲပြောရတာ”

“ဟာကွာ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး”

“Same to you မနီရာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အဲလိုတော့ မကျီစားပါနဲ့ ”

“ရော် ... အတည်ပြောနေတာ၊ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ တကယ်”

“ဘာနဲ့ သက်သေပြမလဲ”

“ရှင်က ကျွန်မသင်တန်းတက်နေတာ သိတယ်မို့လား၊ ကျွန်မ မနက်ဖြန် သင်တန်းသွားရမယ်၊ သင်တန်းမှာ သူနဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ ရှင် မယုံရင် လာကြည့်ပေါ့”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ကိုယ် အခု မန္တလေးရောက်နေတယ်”

“ဪ”

ခုတော့ မြမနီကလည်း ရာဇကိုသိနေပါပြီ၊ သိသွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး သူ့အခန်းဘက် ယောင်၍ ပင် လှည့်မကြည့်တော့သလို မနက်ဘက်ဆို လည်း ဝရန်တာထွက်ပြီး Morning exercises မလုပ်တော့ပါ။

မိုးယု နာမည်တပ်ထားသော သလင်းစိုစွမ်းကတော့ အရင်ကထက်ပိုပြီး စိုစွမ်းလုပ်လာသည် ။

ရာဇအတွက် မိုးလေဝသက လုံးဝမကောင်းပါ။

“မနီ ကိုယ် မန္တလေးမှာ ၊ ဘာမှာ ဦးမလဲ”

“ဟင့်အင်း ... မမှာ ဘူး”

“ထိုးမုန့် စားမလား”

“ဟင့်အင်းနော် ... ဘာမှ မဝယ်နဲ့ လုံးဝပဲ”

“ကိုယ် အရမ်းသတိရနေတယ်”

“ကျွန်မရောပဲ၊ ကျွန်မချစ်သူကို အရမ်းသတိရနေတာ၊ ခုရှင်နဲ့ ဖုန်းပြောနေတာနဲ့ သူ့ဖုန်းတွေ လွတ်ကုန်ဦးမယ်၊ ဒါပဲနော်”

“အိုခေ မနီ၊ မင်းစိတ်ချမ်းသာဖို့ အရေးကြီးပါတယ်”

ရာဇ စိတ်ညစ်နေသည် ၊ ကောင်မလေးနှယ် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရည်စားရှိရတယ်လို့ ။

ရေရွတ်မိရင်း တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိသေးရဲ့ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ရည်းစားရှိတာ အိမ်ထောင်ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။
မျှော်လင့်ချက် ရှိပါတယ်၊ မေတ္တာမှန်ရင် အသွားအပြန်ရှိသတဲ့ ကောင်မ
လေးရဲ့ ။ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို မေတ္တာတရားတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်
နေပြီကွဲ့။ တစ်နေ့တော့ မင်းကိုယ့်ရဲ့ အချစ်ကို
အသိအမှတ်ပြုနိုင်ကောင်းပါရဲ့ ကွာ။ ရာဇလည်း ခေါင်းမာမာပဲ။ လိုချင်
သည့် အရာတစ်ခုကို မရ၊ရအောင်ယူတတ်တာ ရာဇ အကျင့်လေ။

ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ရင် လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်တွေကို နံပါတ်စဉ်တပ်
နေမိသည် ။

ထို့နောက် မိုးယုဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည် ။

“မိုးယု ... ဖြူ ဖုန်းဆက်ပြီလား”

“အေး ... မနက်ဖြန် အဆုံးအဖြတ်တစ်ခု ချဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“မင်း မတွေ့ရသေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဪ”

“မင်း ဘယ်တော့ပြန်လာမှာ လဲ”

“သန့်ဘက်ခါ”

“မင်းကားတွေရော အခြေအနေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“မင်း ကောင်မလေးရော”

“အဲဒီ Weather တော့ မ fine ဘူး”

“Why”

“ရည်းစားရှိတယ်တဲ့ ”

“သေပြီ”

“မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ တဲ့ ”

“သွားပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ လုံးဝလက်မလျှော့ဘူး”

“ကောင်းတယ် သူငယ်ချင်း၊ ဆက်လုပ်ရှားရမယ်”

“ငရစ် ဘယ်တော့ပြန်လာမှာ လဲ”

“ကြာဦးမှာ တဲ့ ”

“ဪ”

“စကားမစပ်၊ ငါ့ကို မက်မန်းပိုင် ဝယ်ခဲ့ပေးပါကွာ”

“အေးပါ၊ ငါလည်း စကားမစပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မလတ် နေကောင်းလား”

မိုးယုဆီမှ မေတ္တာပို့သံ ထွက်လာသည် ။

“ကိုမိုးယု တိတ်လှချည်လား၊ မင်းအစ်မကို ငါ မကြိုက်ပါဘူး”

“ကျွတ် ... ဒီမှာ Customer ရှိတယ်ကွ”

“ဟိတ်ကောင် ... အဲဒါ ဘယ်သူလဲ၊ ဆိုင်ကိုလာနေကျ ကောင်မလေးလား”

“အေး”

“မင်း လက်ဖမိုးကို သွားရှိုးလို့ အခြေအနေမကောင်းရင် အဲဒီကောင်
မလေးပဲ ဝိုက်လိုက်တော့၊ သူ ချစ်လေ ... ဟဲ ဟဲ”

“ကျွတ် ... ပက်ကျိကွ So sorry ပါ”

“ဟား ဟား ဟား”

ဖုန်းပြောခြင်းကိုရပ်ပြီး မပက်ကျိကို ဝန်ဆောင်မှုပေးလိုက်ရသည်။ ။

စကားပြောရင်း တခြားအကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကိုဖြတ်ပြောရင် စ
ကားမစပ်လို့ သုံးတယ်ဆိုပါက ...

ကျွန်တော် အခု မပက်ကျိရှေ့က ကွန်ပျူတာမော်နီတာကို ကြည့်နေ
ရင်း အကြည့်မစပ် မပက်ကျိရဲ့ လက်ကို ခိုးကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

လက်သည်းဆိုးဆေးကင်းမဲ့ပြီး ညီညာတိရိနေသော လက်သည်းတို
တိတိလေးတွေ။

လက်ဖမိုးလေးရေ ကိုယ့်နှလုံးသားက မင်းကိုပဲ တမ်းတတယ်။ မန
က်ဖြန်အတွက် ရန်ခွန်တယ်၊ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်ဟာ အချစ်တစ်ခုကို
မွေးဖွားပေးနိုင်တဲ့ မွေးနေ့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။

*